

[Jørgen Estrup]

re sommerhuse, der er blevet ramt, mens vi kan se, at nye fritidshuse kan sælges langt bedre end gamle. Det er ganske enkelt ikke nogen hensigtsmæssig måde at bruge ressourcerne på. Selv om vi bestemt ikke synes, at kartoffelkuren har virket imod sin hensigt, så synes vi derfor heller ikke, det er nogen god udvikling, og derfor kan vi også hilse velkommen, at man nu i et vist omfang prøver på at ændre lånefinansieringen ved ejerskifter og går op til de 15-årige lån. Det tror vi er en rigtig udvikling. Man går heller ikke helt tilbage til det, man havde tidligere på ejerskifteområdet for fritidshuse.

Jeg vil samtidig påpege, at det efter radikal opfattelse ikke er nogen god idé at have revision af kartoffelkuren sådan i små bidder. Hvis der er andre ting, vi skal have med, synes vi, vi skal tage det nu. Jeg har i hvert fald over for boligministeren tidligere påpeget et enkelt område vedrørende andelsboliger, hvor der er et problem.

Spørgsmålet er da, om man skal så at sige lave en balance, som der lægges op til i lovforslaget, sådan at man nu for at lempe lånevilkårene for ejerskiftelån skal stramme på et andet område. Den opfattelse har vi ikke. Efter vores mening var virkningerne af kartoffelkuren usikre. Det fremhævede flere af os dengang, og derfor har vi selvfølgelig også en forpligtelse til nu at gå ind og revidere på de områder, hvor virkningerne har været skæve. Men det er ikke rimeligt af den grund at ændre vilkårene med hensyn til om- og tilbygning i fritidshuse og stramme til de 60 pct., som det er foreslået i lovforslaget, og det kan vi ikke gøre.

Jeg er samtidig lidt overrasket over den måde, dels fremsættelsestalen og dels bemærkningerne til lovforslaget er bundet sammen på. Når man læser fremsættelsestalen, får jeg og med mig ganske mange andre det indtryk, at her sker der altså en harmonisering med ejerboligens regler, men det er ikke rigtigt. For ejerboligen gælder der stadig væk en 80 pct.s grænse ved om- og tilbygning, her går man ned til 60 pct. Jeg synes, det er en uhenigtsmæssig måde, man har skrevet bemærkningerne på. Jeg vil samtidig sige, at jeg forstår ikke, hvor det skulle være gennemført, at eget arbejde ikke længere kan medregnes. Jeg har prøvet at gå lovgivningen igennem, men jeg kan ikke finde, at vi i foråret 1985 faktisk gennemførte en sådan regel.

Det fører mig frem til at sige, at det kan ikke være meningen, at de enkelte folketingsmedlemmer for at tage en førstebehandling skal gå igennem hele den ældre lovgivning på et så kompliceret område som låne reglerne i realkreditloven. Jeg synes, det havde været rimeligt, at vi her havde fået den støtte, at de gældende bestemmelser var genoptrykt. Men jeg mener ikke, at det er rigtigt om de to ting, som jeg her har anført. Jeg vil gerne have boligministerens svar på det, ellers må vi have det udforsket under udvalgsarbejdet.

Jeg kan altså sige, at vi mener, at der ikke er rimelighed i at snakke om en harmonisering. Vi mener heller ikke, at der er brug for nogen samfundsøkonomisk balance, for det var den, vi allerede søgte i efteråret 1986, men som vi altså ikke fandt fuldstændigt. Den kan vi så forhåbentlig finde nu.

Dernæst vil jeg gerne sige, at det godt kan være, at Socialdemokratiet vil finde, at dette er en sejr, hvis vi nu altså støtter det socialdemokratiske forslag om at modsætte os, at man går ned til de 60 pct.

Jeg synes, Socialdemokratiet skulle overveje, om det ikke snarere er en fornuftens sejr, og i det omfang Socialdemokratiet er på fornuftens side, tror jeg også, de vil finde os dér, og så kan vi måske i fællesskab finde hinanden. Det var ikke nogen dårlig ting.

Men der er en række andre ting i forslaget, som er rimelige. Vi kan støtte, at man fjerner 5 pct.s-grænsen for energiinvesteringer, og vi ser positivt på spørgsmålet om, at man gennemfører kursfastsættelse, som den er på tilbudstidspunktet. Vi kan også støtte forslaget om fristen for påbudsarbejder og endelig muligheden for at indføre indeksslån, hvor der ikke er tale om statsstøtte.

Det sidste, jeg godt vil føje nogle bemærkninger til, er spørgsmålet om bidragene fra realkreditinstitutterne til administrations- og reservefond. Jeg mener, at det er vigtigt, at vi nu ikke efter at have gennemført en beskatning faktisk giver kreditinstitutterne carte blanche så at sige til at hente det, vi har taget hjem over skattebilletten. På den anden side er der altså også brug for, at vi skaber tilstrækkelig sikkerhed i de serier, hvor lånene tages, og at vi ikke samler for få midler op til at skabe det nødvendige sikkerhedsnet.